

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὅρεϊλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Εὐτυχῶς ἡ ληστεία ἀλλαχοῦ ἐξέλεπεν καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν ἀναφαίνεται· ἀλλὰ μὴ νομίσητε ὅμως ὅτι καὶ ἐκλιπούσης τῆς ληστείας θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἡσυχία εἰς τὴν δύσμοιρον αὐτὴν χώραν. Ὁ κακὸς αὐτῆς δαίμων εἶνε, φαίνεται, πολυμήχανος τις δαίμων πολλὰ ἐφευρίσκει κακά, ἵνα βασανίσῃ τὴν ἐπιφθονον αὐτῇ χώραν δι' ὃ εὐθὺς ὡς ἐκλείψῃ μία πληγὴ, ἑτέρα ἀναφαίνεται, χεῖρων συνήθως τῆς πρώτης. Ἡ ζωοκλοπὴ πάντοτε σχεδὸν ὑπῆρχεν ἐν Ἡπείρῳ εὐδοκίμουσα ὡς ἐκ τῆς ἀτιμωρησίας τοῦ κακοῦ. Ἐκ τῶν χωρῶν τῆς Ἀλβανίας, ἐνθα τακτικῶς καὶ συστηματικῶς διενεργεῖται αὕτη, εἰς ἄλλας χώρας χριστιανικὰς οἱ κάτοικοι, κωλυόμενοι ἐκ τῆς θρησκείας καὶ μόνον ἐκ ταύτης, σπανίως ἀπεφασίζον καὶ οἱ πενήστατοι ἰδίως νὰ κλέψωσι καμμίαν προβατίναν ἢ καμμίαν γίδα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὴν φάγωσιν καὶ τίποτε περισσότερον. Πρὸ ἐνὸς ὅμως ἔτους ἡ σποραδικὴ αὕτη ἀσθένεια ἤρχισε νὰ ἐξαπλωθῇ πανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἡπείρου, δὲν κλέπτουσιν πλέον μίαν γίδα ἢ μίαν προβατίναν, ἀλλ' ὀλόκληρον κοπάδι, τὴν ἡμέραν εἶνε ἀπλοῖ χωρικοί, τὴν νύκτα ὅμως ἐνώνονται εἰς συμφωνηθὲν μέρος ὀπλισμένοι συσκέπτονται πρὸς στιγμὴν ποῦ θὰ ὑπάγουν πρὸς κλοπὴν καὶ τί θὰ κλέψωσι καὶ μετὰ χύτητα βορρᾷ εὐρίσκονται εἰς τὸ μέρος τῆς λείας. Ἐὰν οἱ ποιμένες φοβηθῶσι καὶ δὲν ἀντισταθῶσι, ἀποκόπτουν μέρος τοῦ ποιμνίου καὶ ἀνεμώλητοι τὸ ὁδηγοῦν εἰς τὸ χωργιό των, ἐὰν ὅμως οἱ ποιμένες ἀντισταθῶσι συνάπτεται μάχη, ἐπακολουθοῦν φόνοι καὶ εἰς τὸ τέλος ὑπερσχύουν κλέπται ὡς ἀποφασιστικώτεροι καὶ ριψοκινδυνώτεροι. Ὁ ἥλιος τῆς ἄλλης ἡμέρας τοὺς εὐρίσκει ἡσυχῶς εἰς τὸ χωργιό των, ἀσχολομένους εἰς τὰς ἐργασίας των καὶ μηδὲν σημεῖον ἔχοντας ἀποτετυπωμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου των δεικνύον τὴν πρᾶξιν τῆς νυκτός, εὐπορωτέρους ὅμως τῆς χθὲς· σήμερον ἐκλεψάν εἰς τοῦτο τὸ χωργιό αὐτῶν εἰς ἐκεῖνο καὶ μεθαύριον εἰς τὸ ἄλλο· αὐτὸ γίνεται καθὲς μέρα, παιδί μου, μοὶ ἔλεγεν σκυθρωπὸς καὶ σύνοφρος χωρικός τις ἀπὸ τὸν κάμπον των Ἰωαννίνων, αὐτὸ τὸ πανηγύρι ἔχομεν καθὲς ὥρα· τὰ χωργιά μας εἶνε ὅλα ἀφεντικά καὶ ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν αὐτῶν δὲν μᾶς μένει τίποτε, διότι περισσώτερο ἀπὸ τὸ μισὸ μερίδιο τὸ πέρνει ὁ ἀφέντης, γιὰ αὐτὸ καλλιεργούμεν τόσο ὅσο νὰ μᾶς φθάσῃ τὸ ψωμί καὶ φροντίζομεν νὰ κάμνωμεν ὀλίγα πραγματάκια γιὰ νὰ οἰκονομήσωμεν τὰ ἐξοδά μας καὶ τὰ βασιλικά δικαιώματα· ἀλλὰ τὰρξά με αὐτὴν τὴν κατάστασιν δὲν ὀρίζομεν τίποτε, δὲν ἠξυρόμεν ἐὰν ἔχωμεν ἢ δὲν ἔχωμεν τίποτε· ἐγὼ ἔχω γιὰ τὴν ὥρα 50 πρόβατα καὶ ὀλίγα βόδια· ἔχω καμμιὰ ἐξηνταγρία γίδα· ἀλλὰ αὐριο ἤμπορεῖ νὰ μὴν ἔχω τίποτε, ἤμπορεῖ νὰ μὴ ἔχω καὶ τὰ παιδιὰ

μου ποῦ τὰ φυλάνε τὰ ζωντανά· καὶ δὲν τοὺς ξέρετε αὐτοὺς ποῦ κλέπτουν;—δὲν τοὺς ξέρομε, λέει; τοὺς ξέρομε καὶ καλὰ μάλιστα, ἀλλὰ τί νὰ τοὺς κάνωμεν; νὰ τοὺς παραδώσωμεν εἰς τὴν ἀρχὴν, δὲν κερδίζομεν τίποτε, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα θὰ θέσωμεν εἰς βέβαιον κίνδυνον καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας· διότι αὐτοὶ θὰ πληρώσουν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἦνε ἐλεύθεροι, θὰ τρέφουν δὲ ἐναντίον μας ἐκδίκησιν, ἢν σπανίως διαφεύγει κανεὶς· μόνον ὅποιος εἶνε δύσκατος καὶ τὸν φοβοῦνται αὐτὸς γλυτώνει, αὐτὸς σφάζει τὴν περιουσίαν του· οἱ ἄλλοι ποῦ δὲν ἔχομεν γρόθο, σκύφτομε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ὁμιλοῦμεν καθόλου γιὰτὶ οἱ χρόνοι εἶνε κακοὶ πολὺ κακοὶ καὶ ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του.

Ἡ ζωοκλοπὴ λοιπὸν εἶνε σήμερον μίαν τῶν μεγάλων πληγῶν, αἱ ὁποῖαι μαστιζοῦσι τὴν Ἡπείρον, τὸ δὲ κακὸν δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ θεραπευθῇ, διότι αἱ ἀρχαὶ ἀνεξαιρέτως δωροδοκούμεναι δὲν τιμωροῦσι καθόλου τοὺς πταίστας καὶ ἐπομένως προοδεῖον θὰ βαινῇ τὸ κακὸν καὶ οὐχὶ ἐλλαττούμενον· ἐπήγεινον κατ' αὐτὰς ἐφιππος ἀπὸ τῶν Ἰωαννίνων εἰς ἓν χωρίον, καθ' ὃδον ἀπῆντησα τοῦρκον ἀξιωματικὸν ἀκολουθούμενον ὑπὸ τριῶν σουβαρίδων καὶ πολλῶν φορηγῶν ἵππων· ποῖος εἶνε αὐτός; ἠρώτησα τὸν ἀγωγιάτην; αὐτὸς εἶνε ταξιάρχης, μοὶ ἀπῆντησε καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὰ χωργιά εἰς ἃ ἐνήργει ταξίλι· καὶ αὐτὰ τὰ φορτώματα τί εἶνε;—εἶνε αὐγά, κότες. στᾶρι καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα τὰ ὁποῖα ἄρπαζεν ἀπὸ τὰ χωργιά.

Ἐν Πρεβέζῃ εἶχεν ἰδρῶθι πρὸ καιροῦ σύλλογος φιланθρωπικὸς ὁ «Ἅγιος Σπυρίδων» ὑπὸ φιλοτίμων καὶ πάνυ φιλέργων νέων τῆς πόλεως ταύτης· ὁ σύλλογος οὗτος ἐβίωνε αὐξανόμενος μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος διὰ τῶν ἀντύτων κόπων τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου· σκοπὸν εἶχε κατ' ἀρχὰς νὰ ἀποτελέσῃ ἱκανὸν κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πυρὴν τῶν μετέπειτα ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμελλον νὰ ὦσι φιλανθρωπικαὶ καὶ μόνον τοιαῦται κατὰ ρητὰς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τοῦ συλλόγου· πράγματι δὲ ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους κατάρθωσε νὰ συλλέξῃ ἱκανὸν ποσόν· τοῦ ποσοῦ τούτου λαβούσα γνῶσιν ἡ διοίκησις τῆς πόλεως ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὑποψίας, ὅτι πρὸς ἄλλους σκοποὺς σκέπτεται ὁ σύλλογος νὰ διαθέσῃ, ἀποστέλλων αὐτὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔθνικοῦ στόλου τῆς Ἑλλάδος!!! καταλαμβάνετε τώρα ὁποῖα εὐφυΐα μᾶς κυβερνοῦν· νόες, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ Ἑλλὰς περιμένει νὰ ἐνισχύσῃ τὸν στόλον τῆς ἀπὸ τὰς 3000 δραχμὰς τοῦ συλλόγου Πρεβέζης, καὶ ἔπειτα μεμψιμοιροῦμεν διότι οὐδὲν προοδεῖ ἐν τῇ χώρᾳ. Ἐν τῷ ἤματι λοιπὸν προσκαλεῖ τὸν πρόεδρον τοῦ συλλόγου καὶ ἀπαίτεῖ παρ' αὐτοῦ νὰ διαλύσῃ ἀμέσως τὸν σύλλογον, ὅπερ καὶ ἐγένετο· οὕτω δέ, χάρις εἰς τὴν περινοίαν τοῦ διοικητοῦ ἐχάθη μία ἀγαθὴ τάτη ἢ ἐνεργεία, ἡ ὁποῖα ἐδειχνεν ὅτι εἶχε διαθέσιν νὰ ἀποσπάσῃ τὴν νεολαίαν ἀπὸ τὴν σαπρίαν τῶν σχολαστικῶν συζητήσεων ἀποτρέπουσα αὐτὴν πρὸς φιλανθρωπικὴν ἰσχυράν ἐντονὴν ἐνέργειαν· καλὰ νὰ πάθωσιν ὅμως καὶ οἱ νέοι αὐτοὶ, διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι εὐρίσκονται δοῦλοι τοῦ ὑποστηρικτοῦ τοῦ σκότους καὶ ἀμελιίκτου διώκτου παντός προόδου, ἐλησμώνησαν ὅτι εὐρίσκονται ἐν βαρείαις ἀλύσει.

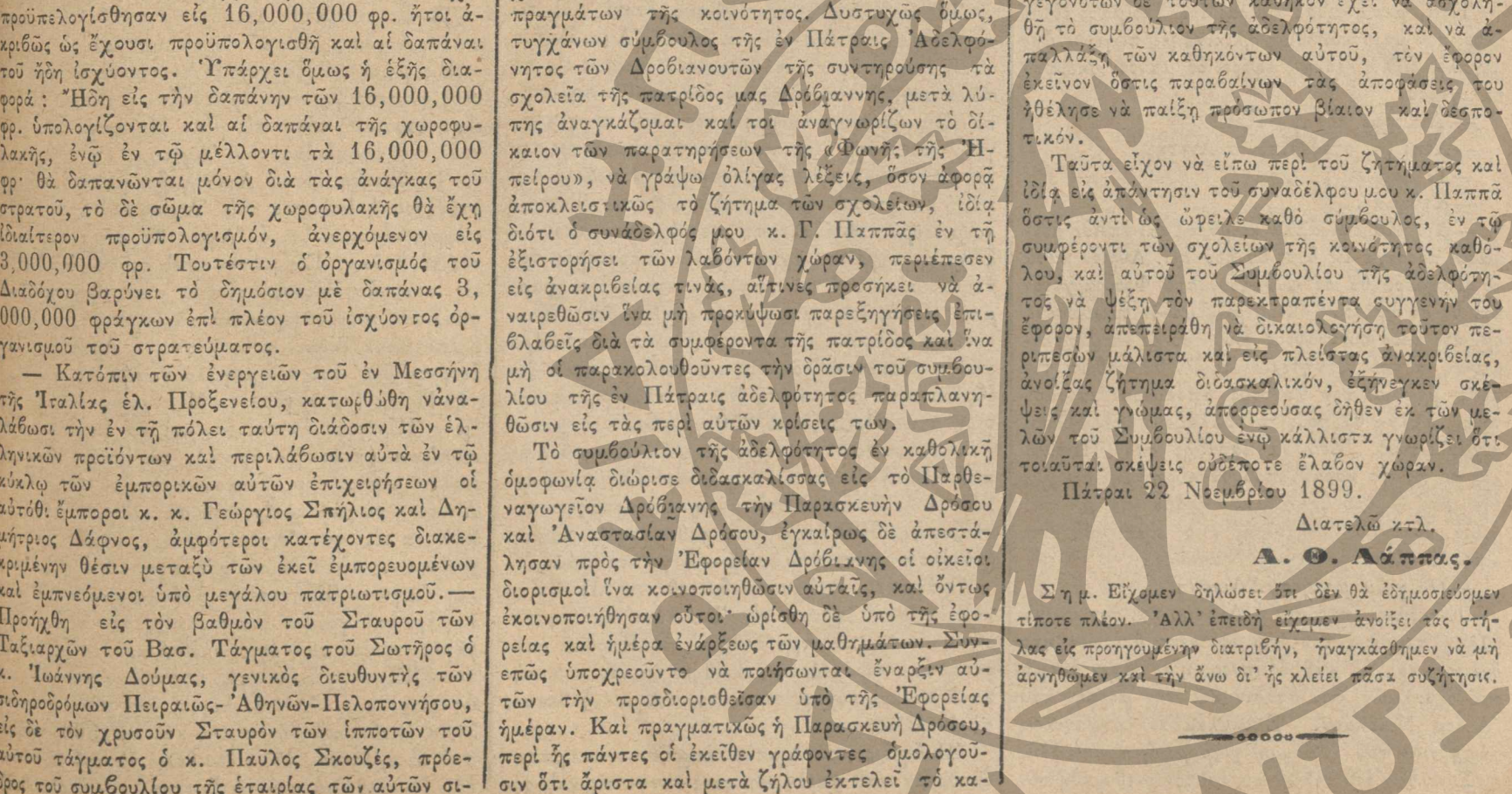
Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Πρεβέζης κρίνω κα-

λὸν νὰ σᾶς εἴπω ὀλίγα περὶ τοῦ ἐκεῖ συλληφθέντος περιβοήτου ληστοῦ Παλαβιώτη τὰ ὁποῖα ἠδυνήθησαν νὰ συλλέξω. Ὁ Παλαβιώτης εὐρίσκετο πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν Πρέβεζαν· πλανηθεὶς ἐπὶ πολὺ καὶ ἐν Φιλιππιάδι, ἐνθα μετῆρχετο τὸν μικρέμπορον, ἐνοικίασε πρὸ ἐνὸς ἔτους τὸ χάρι τοῦ Λούρου ἐνθα διέμενε μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνελήφθη διὰ τῶν ἐνεργειῶν ἰδίως τοῦ ἐν Πρεβέζῃ διεργηθέντος τοῦ ἐλληνικοῦ Προξενείου Παναγιώτου Καρατσινού· ὁ ἀνάματος καὶ ἀκμαῖος πάντοτε οὗτος ὑπάλληλος, ὁ παροιμιώδης κατασταθεὶς ἐν Πρεβέζῃ διὰ τὰς ἐντόνους καὶ ἐξαισίας δυνάμεις τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν σπανιωτάτην φιλοπατρίαν, ἡ ὁποῖα καταδιβρώσκει πᾶσαν τάσιν τοῦ σώματος πρὸς αὔξησιν, καθιστῶσα οὕτω ἰσχυρότατον πάντοτε τὸ σῶμα αὐτοῦ· ὁ ἀκεραϊότατος καὶ τιμιώτατος οὗτος ὑπάλληλος κατάρθωσε διὰ τῆς περιπαλήτου αὐτοῦ ἀνιχνευτικῆς δυνάμεως νὰ ἀνιχνεύσῃ τὸν δυστυχῆ Παλαβιώτην καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὰ Μπουδρούμια τῶν φυλακῶν Πρεβέζης, ὁπότεν πρὸ ἡμερῶν ἐστάλη εἰς Ἰωάννινα δέσμιος. Λίγεται δὲ ὅτι ἡ κυβέρνησις σκοπεῖ νὰ ἀποστείλῃ αὐτὸν εἰς τὰ ἔτι ἐνδότερα μέρη ἀφήνουσα αὐτὸν ἐλεύθερον· διεδόθη ἐν ἀρχῇ ὅτι διαπραγματεύσεις διεξήγοντο ὅπως δοθῇ εἰς τὴν ἐλληνικὴν κυβέρνησιν, τοῦτο ὅμως δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἀλήθειαν· κατὰ τὴν ἐν Πρεβέζῃ διαμονὴν τοῦ ἐδεῖχθη ἡσυχώτατος μηδένα ποτὲ ἐνοχλήσας μηδὲ τὴν παραμικρὰν δώσας ἀφορμὴν δυσαρρεσκείας· ἔλεγε δὲ ὅτι φυγοδικεῖ ἐνεκα φόνου τινὸς ἐνὸς ἱατροῦ.

Τὰ σχολεῖα τῆς περιφερείας Φιλιππιάδος εὐρίσκονται εἰσέτι κλειστὰ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἕνεκα τῆς οικονομικῆς κρίσεως τῶν μονῶν περὶ τῆς προηγουμένως ἐπραγματεύθημεν ἐξ ἄλλου δὲ διότι καὶ αὐτοὶ οἱ δημογέροντες ὅπως διορίσουν διδάσκαλον εἰς τι χωρίον πρέπει νὰ πάρουν τὸ ρουσφέτι των. Εἰς Παπαδάταις εἶχε διορισθῇ διδάσκαλος ὁ Εὐάγγ. Κωλέτης ὅστις κατὰ τὰς ἐξετάσεις ἀπεδείχθη ὅτι εἰργάσθη μετὰ πολλοῦ ζήλου ἀλλ' ἡ δημογέροντες ἄγνωστον διὰ τίνα λόγον δὲν διετήρησαν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του καὶ τοιοῦτοτρόπως τὰ παιδιὰ γυρίζουν εἰς τοὺς δρόμους. Εἰς τὴν αὐθαιρεσίαν αὐτὴν τῶν δημογερόντων μόνον ὁ μητροπολίτης δύναται νὰ θέσῃ φραγμόν. Πρέπει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν τοῦ τὸν διορισμὸν τῶν διδασκάλων καὶ νὰ ὑπόκεινται ἅπαντες εἰς τὴν ἐγκρισίν του, οὐχὶ δὲ νὰ ἀφίεται πλήρης ἐλευθερία εἰς τοὺς δημογέροντας οἵτινες πολλάκις ἐμπιστεύονται τὴν διεύθυνσιν τῶν σχολείων εἰς ἀγραμμάτους καὶ ἀκαταλλήλους συγγενεῖς των καὶ ἀπομακρύνουσιν ἐκ τῶν σχολείων ἱκανοὺς καὶ δοκιμασμένους διδασκάλους.

Ἐκ Κρήτης ἀγγέλλεται, ὅτι ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιτύχῃ προσήκουσαν λύσιν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ μητροπολίτου Κρήτης, ἀπηυθύνθη πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Σύνοδον, ζητῶν τὴν γνώμην των ἐπὶ τούτου. Εἰσέτι δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὸν πρίγκηπα τὸ Πατριαρχεῖον, ἡ ἡμετέρα ὅμως Ἱερὰ Σύνοδος ἐσπεύσε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, συνιστῶσα αὐτῷ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπιλύσῃ τὸ ἀναφυὲν ζήτημα.

Σὴ μ. Εἶχόμεν δηλώσει· ὅτι δὲν θὰ ἐκτμωσιζόμεν
τίποτε πλῖον. Ἀλλ' ἐπεὶ εἶχόμεν ἀνοίξει τὰς στή-
λας εἰς προηγουμένην διατριβήν, ἡναγκάσθημεν νὰ μὴ
ἀρνθώμεν καὶ τὴν ἄνω δι' ἧς κλείει πᾶσα συζήτησις.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐξ Ἄνω Σουδενῶν ὁ κ. Ἡλίας Χαντέλης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλίας, ἐκ Σοποταλίου ὁ κ. Χρυσόστομος Πανταζής καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καίρου, ἐκ Κερκύρας ὁ κ. Παπύργου κ. Πολυχρόνης Ματθαίου καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σερβίας, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Διζαρός Ρούσης καὶ ἀνεχώρησε δι' ἄνω Σουδενά, ἐκ Σερβίας ὁ κ. Νικόλαος Ζιάδριακας καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἀρτσίσταν, ἐξ Ἰωαννίνων ὁ κ. Κωνσταντῖνος Βλάχος φαρμακοποιός, ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Βασίλειος Κουντούρης τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καὶ ὁ κ. Νικόλαος Μπάλλας, ἐκ Μακεδονίας ὁ κ. Κωνσταντῖνος Κοντοκάλης καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἀρτσίσταν. Ἐκ Ρουμανίας διὰ Τσαρναβανᾶ ὁ κ. Ἀρ. Χριστοδούλου, ἐκ Καΐρου διὰ Μόλιστα Χ. Ξυνός, ἐκ Ξάνθης διὰ Δοβρανῶν ὁ κ. Θ. Λιάρος καὶ Θ. Λιόντος, ἐκ Σμύρνης δι' Ὀδησσὸν ὁ κ. Κοκουλίου κ. Κ. Ἰωαννίδης, ἐκ Μολίστης διὰ Καΐρου ὁ κ. Μ. Γιούσιος, ἐκ Σμύρνης διὰ Βίτσαν ὁ κ. Β. Στεφανίδης, ἐκ Θεσσαλονίκης δι' ἄνω Ραβένια Ἀντώνιος καὶ Κωνσταντῖνος Θωμᾶ, ἐξ Ἀλεξανδρείας διὰ Νεγράδες οἱ κκ. Α. Μάτσης καὶ Γ. Παγούνης.

Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ΤΣΕΠΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ὁ Ντόστης εἶχεν ἀδελφὸν Λέσκον καὶ υἱὸν τὸν Ντεμῆρ, τὸν πατέρα τῆς Χάνως τὴν ὁποίαν θὰ ἴδωμεν κατωτέρω. Ὁ δὲ Λέσκος εἶχεν υἱὸν τὸν Ἐλμάζ, πατέρα τοῦ Λιατῆρ. Κατὰ 1826 ἐξ αὐτῶν ἔξω ὁ Λιατῆρ καὶ ἡ σύζυγός του Χάνω, οὗτοι δὲ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ οἱ ἀρχηγέται τῆς συνοικίας των.

Κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ ἔτους τούτου αἱ ἐπτὰ συνοικίαι, ὅλοι δηλ. οἱ Καρδικιῶται συνεπλάκησαν πέραν τοῦ Ἀσπροποτάμου με ἀνταρτικὰ σώματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Δὲν ἠδυνήθησαν ὁμῶς νὰ κρατήσωσιν ἐπὶ πολὺ καὶ ὑπεχώρησαν καὶ ἤρχισαν νὰ διαβαίνωσι τὸν ποταμὸν. Τὸ ῥεῦμα ὁμῶς πρέσσειρε τοὺς πλείστους τῶν ἐπιχειρησάντων τὴν διάβασιν, τοῦτο ἰδὼν ὁ Λιατῆρ ὅστις ἔμεινε τελευταῖος προὔτιμνος νὰ χάρῃ τοὺς ἄνδρας τοῦ στήν φρενὶα στὰ νερά. ἤρχισε λοιπὸν καὶ πάλιν τὸ τουφέκι, ἀλλὰ ἐπειδὴ τοὺς εἶχον πλησίστη οἱ ἐχθροὶ ἤρχισαν τὸ γιγατάνι. Ἐνδίδει μετὰ ταῦτα ὁ Λιατῆρ εἰς τὰς περὶ παραδόσεως προτάσεις με τὸ μπέσα γὰρ μπέσα ὅτι δὲν θὰ τοὺς φονεύσωσιν· οὕτω λοιπὸν παρεδόθη ὁ Λιατῆρ μετὰ 45 ἀνδρῶν καὶ μεταφέρθησαν εἰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ μὲν λοιποὶ ἄνδρες ἐφυλάχθησαν μετὰ καὶ ἄλλων αἰχμαλώτων, ὁ δὲ Λιατῆρ ἐνεκλείσθη εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον.

Ἐκεῖ, μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐνῶ ἐκοιμᾶτο εἶδεν ἄνθρωπον ὑπερβηχικῆς ἡλικίας με πώγωνα ὅχι μεγάλον ἀλλὰ λευκόν· ἐφόρει δὲ μαῦρον σκούφον καλογόρου.

- Λιατῆρ, τὸν φωνάζει.
- Λέπει (ὀρίστε) εἶπεν ὁ Λιατῆρ.
- Τί κάμνεις;
- Κάθημαι.

— Δὲν κάθησαι, ἀλλὰ κοιμᾶσαι καὶ ἐπειδὴ κοιμᾶσαι πρόσκει εἰς ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Αὐριον κατὰ τὸ μεσημέρι θὰ σὲ φωνάξουν στὸ Φρουραρχεῖον καὶ θὰ σὲ ἀφήσουν ἐλεύθερον, μόνον ὁμῶς ἐσένα ὅχι καὶ τοὺς συντρόφους σου, ἐσὺ δὲ νὰ μὴ ἐπιμείνης νὰ τοὺς ζητήσης διότι δὲν θὰ πάθωσι τίποτε μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς ἀπολύσουν καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀνταλλάξουν με ἄλλους αἰχμαλώτους. Ἐστὺ νὰ καταβῇς στὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ πρῶτο καράβι ποῦ θὰ εὕρῃς μὴν ἀψυχῆς ὅσον καὶ ἂν σοῦ ζητήσῃ καὶ τράβα γιὰ τὴν πατρίδα. Καὶ διὰ νὰ ἡξεύρῃς ποῖος εἰμαι μάθε ὅτι εἰμαι ὁ «Πατῆρ Ἅγιος Νικόλαος».

— Οὐ γὰρ μπαμπαΣΝικόλη.

Ἐντρομος ἐπήδησεν ὁ Λιατῆρ καὶ ἤρχισε νὰ βλέπῃ τριγύρω του· τῷ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο ὄνειρον καὶ ἂν καὶ ἔξυπνος, ἦδη, εἶχεν ἀκόμη πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν στάσιν καὶ τὴν μορφήν τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐπανελάμβανε μηχανικῶς τὴν φράσιν τοῦ Ἁγίου οὐ γὰρ μπαμπασνικόλη.

Συνελθὼν ἐπὶ τέλους εἰς ἑαυτὸν ἐνεθυμήθη τὸν

— Ἀνεχώρησεν εἰς Ζανζιβάρ ὁ κ. Κυρ. Βούζας.
— Μετὰ χαρὰς ἀναγγέλλομεν ὅτι τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ ἐπὶ τῆς ἑδοῦ Ἑρμοῦ ἔμπορος φίλος κ. Π. Ἐξαρχος ἀντήλλαξεν ἐν Πόρῳ δακτύλιον ἀρραβῶνα μετὰ τῆς δεσποινίδος Αἰκατερίνης Καλλινίκου ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ οἰκογενειῶν. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέφιν.
— Διήλθεν ἐντεῦθεν μετακίμων εἰς Πρέβεζα ὁ νέος μητροπολίτης κ. Κοσμάς.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΗΠΕΙΡΟΘΕΣΣΑΛΑΣ», ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ

(ἐνταῖ πλάτεις Δικαστηρίων)

ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἠνέφξεν ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου ἐν Λαρίσῃ ὁ κ. Ζαγορίου πασίγνωστος Δητήτριος Στυλιανοῦ. Οἱ διερχόμενοι πατριῶται δύνανται νὰ εὕρωσιν πᾶσαν περιποίησιν παρὰ τοῦ προθύμου τούτου διευθυντοῦ.

Ἅγιον Νικόλαόν των καὶ ὅτι ἡ πρόγονοί του εἶναι οἱ πρώτοι ἰδρυταί τῆς Μονῆς, τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἦρχισε νὰ πιστεύῃ εἰς ὅσα ἤκουτε καὶ ἐπερίμενεν.

Ἀλλὰ εἶχε νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τῆς μεσημβρίας. Ἐτρεχεν ἄνω κάτω ἐντὸς τοῦ δωματίου του παρατηρῶν ἀδιακόπως τὸν ἥλιον μέχρι οὗ ὑψωθῇ.

Ἀνυπομένει μεγάλως.

Κατέφαγε τὸ τσιμποῦκι του γεμίζων καὶ κενῶν αὐτό. Ἐσηκώετο, ἐκάθητο, παρετήρει τὸν ἥλιον ἐπανελάμβανε τὴν φράσιν τοῦ Ἁγίου οὐ γὰρ μπαμπασνικόλη· ἤλπιζε μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀμφέβαλλεν.

Ἐπὶ τέλους περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἠνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ἠκούσθη τὸ ὄνομα.

Λιατῆρ Ἐλμάζ Καρδίκι.

Ἀνεσκήρτησεν ὁ Λιατῆρ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς λεπτομεροῦς προσφωνήσεως του καὶ ἀμέσως ἠκολούθησε τὸν εἰσελθόντα καὶ δύο ἄλλους στρατιώτας πρὸς συνοδείαν, καὶ ὡδηγήθη ἐκεῖ ὅπου ἦτον, λέγουσιν «ὅλη ἡ δωδεκάρα». Μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ταυτότητός του καὶ σχετικὰς πληροφορίας τῶν περιστάσεων ἀκούει καὶ ἐκεῖ ὅ,τι ἤκουσε παρὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ὅτι δηλ. αὐτὸς μὲν ἀπολύεται οἱ δὲ σύντροφοί του κρατοῦνται διὰ νὰ ἀνταλλαχθῶσι με ἄλλους αἰχμαλώτους. Τότε ἐζήτησεν ὁ Λιατῆρ μίαν δευτέραν χάριν ἴσην με τὴν πρώτην, νὰ τοῦ δώσωσι δηλ. τὸ γιγατάνι του καὶ τὴν κουμποῦρα ὅπου τοῦ εἶχον ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸ Σελιάχι του, διότι θὰ ὑπάγω μὲν, εἶπεν, εἰς τὴν πατρίδα μου με ζωὴ ὅχι ὁμῶς καὶ με τιμὴ καὶ ναμοῦζι ἐνόσω δὲν φέρω τὰ ἄρματά μου.

Ἡ παράκλησίς του ἐγένετο δεκτὴ καὶ τῷ προσέφεραν τὰ ἀφαιρέθηκα ὅπλα. Ἀμα ἔλαβεν αὐτὰ ὁ Λιατῆρ τὰ ἐποθεύετο ἀμέσως εἰς τὸ σῶμά του, ἔβγαλε δηλ. τὸ ἓνα μανίκι τοῦ τσιμποῦνι (ταλαγανίου) καὶ ἐκρέμασε τὸ γιγατάνι του· τότε ξεσκεπάσθησαν καὶ ἡ πλάτης του καὶ ἐφάνησαν καὶ τὰσημακεντημένα πεσλὰ του καὶ ἡ φλωροκαπνισμένης παλάσκας του. Τὴν δὲ κουμποῦρα τοῦ ἔβαλε στὸ σελιάχι του ὅπου ἐξεῖχε ἡ μεγάλη κεχρημαρηνία προστομῆς τοῦ τσιμποῦνιου του καὶ τὸ φλωροκαπνισμένο χαρμπί (ὀβελὸς πρὸς γέμισιν τῆς κουμποῦρας). Χειρῆσας λοιπὸν καὶ εὐχαριστήσας τὴν δωδεκάρα ἐκείνην ἔσπευσε ὁρμαλῶς εἰς Πειραιᾶ ὅπου δὲν ἐβράδυνε νὰ συμφωνήσῃ ἓνα καραδοκῆρ νὰ τὸν φέρῃ στὴν Πρέβεζα με 250 γρόσια.

Τότε πλείον δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἔταξε νὰ τοῦ κἀμὴ μὴ κανδήλα πρὸ νὰ ζυγίξῃ 300 δραμ. ἀπὸ καθαρότατο ἀσημένι, (τὸ ὅποιον τότε ἐτίματο 4—5 γρ. τὸ δράμι).

Πράγματι δὲ ἅμα ἀπεβιβάσθη εἰς Πρέβεζαν καὶ ἐκεῖθεν ἐφθασεν εἰς Ἰωάννινα πηγήγειλε τὴν κανδήλα καὶ πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸ Καρδίκι ἐπέραςε ἀπὸ τὴν Μονήν, ἀνέθηκε μόνος του τὴν κανδήλα καὶ εὐχαριστήσας τὸν Ἅγιον ἤλθεν εἰς τὸ Καρδίκιον.

Ἡ ἀφίξις τοῦ Λιατῆρ ἐπροξένησε μεγίστην ἐκπληξιν καὶ χαρὰν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φί-

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΡΙΓΓΟΣ Ν. Γ. ΦΙΛΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΤΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν σπουδάζας ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς κ. κ. Fauvel, Gougenheim καὶ Lermoyez κλπ. θεραπεύει τὰ νοσήματα τῶν ὠτων, (ὠτόρροιαν, πολύποδας τῶν ὠτων, διάτρυσιν τοῦ τυμπάνου, νέκρωσιν τῶν ὀστέων κλπ.) ὡς καὶ τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς καὶ λαρίγγος (σφύλιν, φθίσιν, πολύποδας, καρκίνος κλπ.) δι' ὅλους νεωτάτης μεθόδου καὶ τελειότητας ἐργαλείων ἐσχάτως καὶ πάλιν πρὸς τοὺς μεταβάς εἰς Παρίσιους παρακολουθήσας τὰς μεθόδους τοῦ εἰδικοῦ τούτου κλάδου.

Ὅρσι ἐπισκέψεις 10—12 καὶ 3—3 ναθ' ἐκάστην.

Ὅδὸς Ἀγίας Φιλοθέης ἀριθ. 12, ἀκτικρὺ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

λους του, οἵτινες εἶχον θρηνησῇ ὡς καταστραφέντας καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του. Ὁ Λιατῆρ, πλήρης πίστεως τοὺς διηγῆθαι ὅσα τὸ συνέβησαν καθὼς καὶ τὰ περὶ τῆς τύχης τῶν συντρόφων των. Τὴν διήγησιν του ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ, ὅχι ὁμῶς ὅλοι οἱ Καρδικιῶται ἀλλὰ μόνον ἡ συνοικία τοῦ Λιατῆρ. Οἱ λοιποὶ Καρδικιῶται δυσχερεστοῦντο νὰ ἀκούωσι διότι πρέβλεπον προσκόμματα εἰς τοὺς σκοποὺς των, τοὺς ὁποίους εἶχον καταστρώσει, νὰ μεταβάλωσι ἐνολονότι τὴν Μονήν εἰς Τεκὼν ἀφοῦ οὐδὲν ὀθωνικὸν τέμενος εἶχον πλησίον εἰ μὴ εἰς Ἀργυροκαστρον εἰς ἀπόστασιν δηλ. 4 ὥρων.

Ὅθεν μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀνεκοίνωσαν καὶ εἰς τὸν Λιατῆρ τὰ σχέδιά των. Ὁ Λιατῆρ ἐνοεῖται τοὺς ἀπέκρουσε γενναίως, ὑποδεικνύων εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ Ἅγιος εἶναι μέγας καὶ ὅτι θὰ τοὺς ἐκδικηθῇ φοβερά. Ἡ ἐπιθυμία ὁμῶς τῶν Καρδικιῶτων ὁδηγῆται ἐγένετο θρασύτερα. Ὁ Λιατῆρ καὶ ἡ συνοικία του ἤρχισαν πλέον φανερόν τὸν ἀγῶνα.

Ἡ Χάνω ἡ σύζυγος τοῦ Λιατῆρ εἶχε ἄγῶνα μετὰ τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων συνοικιῶν.

Πλείστα ὅσα μαλλιοτραβήγματα ἔλαβαν ἤμραν εἰς τὰς βρύσεις τοῦ χωρίου.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισαν οἱ πλειονοψηφούντες νὰ δώσωσι μίαν ὀριστικὴν λύσιν.

Συνῆλθον καὶ συνέταξαν ἓνα συμβόλαιον εἰς τὸ ὅποιον ἐδήλουν τὴν ἐπιθυμίαν των ἀπὸ κοινοῦ καὶ ὅτι ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ νὰ ἔχουν κοινήν τὴν εὐθνήν. Τὸ ὑπέγραψαν καὶ τὸ ἐδούλωσαν καθέμια ἀπὸ τὰς ἐξ συνοικίας μετὰ τὴν ἰδιαίτεράν της σφραγίδα.

Ἡθίλησαν ἔπειτα καὶ διὰ τελευταίαν φρενὶα νὰ δοκιμάσωσι καὶ τὸν Λιατῆρ.

Τῷ ἐπικρουτίσαν λοιπὸν τὸ συμβόλαιόν των καὶ προέτρεπον καὶ αὐτὸν νὰ ὑπογράψῃ.

Εἰς μάτην ὁ δυστυχὴς Λιατῆρ ἐκοπίεσε νὰ τοὺς μετατρέψῃ· τὸν ἔχλευαζον μάλιστα διότι εἶχε ἀφοσιωθῇ τόσον εἰς μίαν Παληροσάνειαν νοσοῦντες τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου.

Ἐνεθυμήθη τότε ὁ Λιατῆρ ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἦτον ἡ ἐπέτειος τοῦ Ἁγίου καὶ ἐφαντάσθη πλήρης πίστεως ὅτι ὁ Ἅγιος θὰ κἀμὴ καὶ ἐπὶ τὸ θάψμα. Εἰς μάτην καὶ τοῦτο ὑπέδειξεν εἰς τοὺς ἀντιδόχους, οἵτινες τότε ἤρχισαν νὰ σπεύδωσι περισσότερον διὰ νὰ μὴ τοὺς προλάβῃ ἡ ἐπέτειος. Τέλος, τοὺς λέγει, ὁ Λιατῆρ. Ἡξεύρετε ὅλοι ὅτι τὸ μεγάλο τσαῖρι τὸ πλησίον τῆς Μονῆς (τὸ λεγόμενον Μετόχιον) ἀνήκει εἰς μί. Ἡξεύρετε ἐπίσης ὅτι καὶ τὰ ἑκατὸν αὐτὰ πεσλίκια (πενταγροσάρια), τὰ ὅποια ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κεμερί του, ἀνήκουν καὶ αὐτὰ εἰς ἐμένα. Λοιπὸν, τὸ μὲν τσαῖρι μου σὰς λέγω ὅτι τὸ ἐπώλησα εἰς τὸν Ἅγιον καὶ ὅτι ἔλαβα καὶ τὰ χρήματα, αὐτὰ δὲ τὰ χρήματα τὰ δωρίζω εἰς τὸν Ἅγιον. Ἐζήτησε δὲ ἀμέσως χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ ἔγραψεν ἓνα πωλητήριον καὶ ἓνα δωρητήριον, διὰ τῶν ὁποίων ἐβεβαιούντο οἱ λόγοι του. Ἐζήτησε δὲ καὶ τὰς σφραγίδας τῶν ἄλλων ὡς μαρτυρῶν. Ἀλλὰ, λέγει, ναι μὲν τὸ ἐπώλησα ἔλαβα καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὰ 500 γρόσια τοῦ τὰ ἐχάρησα, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τοῦ τὰ δώσω ἐὰν δὲν ἔλθῃ νὰ μοῦ τὰ ζητήσῃ. (ἀκολουθεῖ)